

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/15652,Drawicz-Andrzej.html>
20.05.2024, 02:19

Drawicz Andrzej

Andrzej Drawicz, ur. 20 V 1932 w Warszawie, zm. 15 V 1997 tamże. Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego, Wydz. Filologii Polskiej (1955), doktorat z filologii rosyjskiej (1968), habilitacja (1982).

1950–1956 w ZMP. 1969–1983 członek ZLP. W 1951 debiutował jako krytyk w „Więzi”, W 1954 w współzałożyciel Studenckiego Teatru Satyryków (autor skeczy i piosenek, aktor, konferansjer, organizator pracy teatru). W 1955 uczestnik przygotowań do V Światowego Festiwalu Młodzieży i Studentów w Warszawie. 1955–1957 asystent w Pracowni Literatur Wczesnosłowiańskich Instytutu Polsko-Radzieckiego w Warszawie. Od 1957 wysłannik „Sztandaru Młodych” (regularne wyjazdy do ZSRS, zaznajomiony z czołówką pisarzy i opozycjonistów rosyjskich; tłumacz i znawca literatury rosyjskiej). 5 XII 1975 sygnatariusz Listu 59, 22 I 1976 Listu 101, w proteście przeciwko planowanym zmianom w Konstytucji PRL; współpracownik KOR/KSS KOR, obserwator procesów radomskich; objęty zakazem druku. 1977–1978 wykładowca filologii słowiańskiej na uniwersytecie w Kolonii. 1977–1981 redaktor niezależnego pisma „Zapis”. W 1977 członek Pen Clubu, sygnatariusz apelu w obronie uwięzionych członków i współpracowników KOR. 1979–1981 członek i wykładowca TKN (prowadził seminarium *Literatura rosyjska XX wieku w kraju i za granicą*), od 1980 w Radzie Programowej TKN.

W VIII 1980 sygnatariusz apelu 64 intelektualistów popierających postulaty strajkujących robotników Wybrzeża. Od 1980 w „S”; od III 1981 członek redakcji pisma „Nauka-Technika-Oświata” – [Informator](#) Wewnętrzny NSZZ Pracowników Nauki, Techniki i Oświaty NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze. 1981–1991 pracownik naukowy Instytutu Filologii Rosyjskiej UJ, wykładowca na uniwersytetach: w RFN, Anglii, Francji, Szwajcarii i Australii.

Miejsce urodzenia Warszawa

Data urodzenia 20-05-1932

Miejsce śmierci Warszawa

Data śmierci 15-05-1997

Hasło wydrukowane w **Tom III**

13 XII 1981 internowany w Ośrodku Odosobnienia w Warszawie-Białołęce, Jaworzu i Darłówku, 20 X 1982 zwolniony. W 1982 współzałożyciel Zespołu Kultury Niezależnej (od 1983 Komitet Kultury Niezależnej) przy RKW Mazowsze. 1986–1989 członek Rady Funduszu Wydawnictw Niezależnych. Od 1987 w Kręgu Przyjaciół Solidarności Polsko-Czechosłowackiej. Współpracownik „Tygodnika Powszechnego”, podziemnych pism „Arka”, „Kultura Niezależna”, emigracyjnego pisma „Puls”, i rosyjskich pism emigracyjnych „Russkaja Mysl”, „Kontinent”, „Sintaksis”.

Od 1989 członek SPP. 1989–1991 prezes Komitetu ds. Radia i Telewizji. 1991–1997 kierownik Instytutu Sławistyki PAN, 1993–1997 UW. W 1995 i 1997 doradca premiera ds. polityki wschodniej.

Autor licznych tłumaczeń (pod ps.), m.in. Nadieżda Mandelsztam, *Nadzieja w beznadziejności* (Polonia Book Fund., Londyn, 1976), Igor Gołomszok, *Język artystyczny w warunkach totalitarnych* (NOWa, Warszawa, 1980), Abdruchman Awtorchanow, *Zagadka śmierci Stalina (Spisek Berii)* (NOWa, Warszawa, 1980), Amalrik Guzel, *Spotkanie w łagrze* (Vademecum, Lublin, 1984), Georgij Władymirow, *Wierny Rusłan* (NOWa, Warszawa, 1983); antologii: *Inna Rosja* (NOWa 2, Warszawa, 1980), zbioru artykułów z pisma „Kontinent” (1979) oraz biografii esejów i opracowań, np.: *Spór o Rosję* (Krąg, Warszawa 1987) *Pocałunek na mrozie* (Polonia Book Foundation, Londyn, 1989).

Odnaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1997).

Krzysztof Biernacki

[Region Mazowsze, Warszawa](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)